

י מ י ם א ח ר ו נ י ם

את מרי ז"ל הכרתי כבואנו למשק ככל חבר, נפגשנו בערבים בעת
השכבת הילדים החלפנו מלה אמרנו שלום ותו לא.
מרי אחרת הכרתי כאשר נולד לנו חנכד הראשון-לא בקבוץ-עת חאם הצעירה
היתה זקוקה להדרכה. באיזה אהבה נטלה על עצמה להדריך ליעץ כאילו
התינוק בהשגחה ואחריותה.
בשנים האחרונות ידעתי שמרי תולה, לפעמים היתה מתאוננת על סבלה
אך מי פילל שכה חמור מצבה.
כאשר הפחלתי ברכוז ועדת הבריאות ב-1958, בחפקידי קראה לי מרי
לטיחה בקשה לשתף אותי בבעיותיה בסבלה. ניסיתי להרגיע אותה שיעזרו
לה והיא תבריא הייתי בטוחה שכך יהיה - מרי נותחה בפוריח חזרה הבי-
תח בהרגשה לא טובה.
כעבור זמן קצר אושפזה בבי"ח עפולה שם נותחה שנית-הנתוח הצליח. מרי
חזרה הביחה בהרגשה טובה.
כאשר באתי לבקר אותה-עם שובה פגשה אותי במבט קורן, פנים מחיכות
"אני מאושרת, מרגישה מצוין". חשבתי, הפעם הצלחנו. מרי בריאה, מאושרת.
אך האושר היה קצר מאד כעבור יומים חזרו המכאובים והסבל נמשך והח-
מיר ביתר שאת עד יומה האחרון. מרי חזרה לעפולה, בזמנו נראה לנו, הנח
תבריא ובעוד זמן קצר תחזור לחיק משפחתה; לא כן היה. מצבה החמיר ושוב
נותחה אחרי הנתוח האחרון הוברר שמצבה מעורר דאגה. בשיחה עם הרופא
המטפל בה הדגיש שמצבה קשה אך לא נואש.
מרי שמחה לכל חבר המבקר אותה-תמיד חייכה התענינה בכל המתרחש
בבית לא התאוננה כאילו הסיתה את דעתה ממכאוביה. בחדשים האחרונים חל
מפנה-הרופא הודיע קשות: "ללא תקווה" קשה היה לקלוט זאת מרי לא ידעה

את מצבה. כמה קשה היה, לשמוע את תכניותיה לעתיד, אפילו לשתף פעולה .
אתה בתכניות ולדעת אח משמעות המלה: ללא תקוה...
הכאבים גברו המצב החמיר בימים האחרונים לחייה, היתה רב הזמן
מנומנמת, מעורפלת לא תמיד הרגישה במבקרים אותה.
יומים לפני מותה ישבתי על ידה פתאם פקחה עינים נעצה בי כאלו
מתוך ערפל וגילחה אותי.
תפסה את ידי חייכה "האם כבר מזמן את כאן? שלום"
לא הספקתי לענות לה שוב נעצמו העינים, חזרה לעולמה המעורפל אשר ממנו
לא חזרה עוד.
כך נגמרה פרשה רוויח מכאוסים.

קשה להשלים שלא נראה את מרי יותר בכל בקר, נעה בסינורה הצח
לבית התינוקות. החלום לחזור חביתה לחיק המשפחה נתק - באכזריות.
יהי זכרה ברוך.